

NIEZNISZCZALNA NADZIEJA

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 6 sierpnia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ha 1,1-4; Hi 38,1-41,26; Iz 41,8-14; Jr 29,1-10; Hbr 12,1-13.

TEKST PAMIĘCIOWY: „A nadzieja nie zawodzi, bo miłość Boża rozlana jest w sercach naszych przez Ducha Świętego, który nam jest dany” (Rz 5,5).

W zborze, wśród zycziwych ludzi, łatwo jest mówić i śpiewać o nadziei. Ale gdy znajdujemy się w tygłu doświadczeń, nie zawsze łatwo jest zachować nadzieję. Gdy okoliczności stają się nie do zniesienia, zaczynamy podważać wszystko, w tym zwłaszcza mądrość Boga.

W pewnej powieści fantasy, autorstwa dwudziestowiecznego brytyjskiego pisarza Clive’a Lewisa, jedna z bohaterek oczekujących na spotkanie z Wielkim Lwem zapytuje, czy jest on groźny. Wtedy ktoś odpowiada jej:

„— Oczywiście, że jest groźny. Ale jest dobry”³¹.

Choć nie zawsze rozumiemy Boga, a Jego działania wydają się nam nieprzewidywalne, nie znaczy to, że On jest przeciwko nam. Znaczy to, że nie w pełni rozumiemy rzeczywistość. Jednak z jakiegoś powodu chcemy wierzyć, że abyśmy mogli zachować spokój, ufność i nadzieję, Bóg musi być zrozumiały i przewidywalny. Chcielibyśmy Go postrzegać jako *niegroźnego*. Wskutek tego błędnego oczekiwania narażamy się na rozczarowania.

TYDZIEŃ W SKRÓCIE: Jak nasze zrozumienie charakteru Boga pomaga nam zachować nadzieję w tygłu doświadczeń?

³¹ C.S. Lewis, *Lew, czarownica i stara szafa*, Poznań [2001], s. 81 (przyp. red.).

Gdy cierpimy, łatwo przychodzi nam zakładać, że to, co nas spotyka, jest jedynym, co się liczy. Jednak musimy pamiętać o tym, że istnieje także szerszy obraz, wykraczający daleko poza naszą doraźną sytuację (zob. Ap 12,7; Rz 8,22).

Przeczytaj Ha 1,1-4. W jakiej sytuacji znalazł się Habakuk?

Moglibyśmy oczekiwać, że Bóg powie:

— To straszne, Habakuku. Pozwól, że podejmę interwencję i pomogę ci niezwłocznie.

Jednak Bóg odpowiedział inaczej. Rzekł, że będzie jeszcze gorzej. Przeczytaj o tym w Ha 1,5-11.

Israelici z północy Palestyny zostali wzięci do niewoli przez Asyryjczyków, ale Bóg zapowiedział, że będzie jeszcze gorzej:

— Babilończycy uprowadzą także Judejczyków z południa Palestyny.

Prorok znosi więc błaganie w Ha 1,12-17, a potem czeka na odpowiedź Boga.

W jaki sposób Boże wprowadzenie do obiecanego upadku Babilonu w Ha 2,2-3 niesie nadzieję?

W 2. rozdziale *Księgi Habakuka* zapisana jest Boża obietnica dotycząca upadku Babilonu. W Hbr 10,37 zacytowany został Ha 2,3 wraz z mesjańskim zastosowaniem tej obietnicy w przyszłości. Jak pewne było obiecanie zniszczenie Babilonu, tak pewny jest też ostateczny upadek Wielkiego Babilonu (zob. Ap 18,2).

Habakuk znalazł się między młotem a kowadłem — wielkim złem, jakiego doświadczył, i jeszcze większym złem zapowiedzianym przez Boga. Nasza sytuacja w historii zbawienia jest podobna. Wokół nas panuje wielkie zło, ale *Biblia* przepowiada, że będzie jeszcze gorzej. Kluczem do przetrwania Habakuka było to, że ukazany mu został cały obraz sytuacji. Dlatego w 3. rozdziale *Księgi Habakuka* wznosi on niesamowitą modlitwę, mając wzgląd na to, czego Bóg dokona w przyszłości.

Przeczytaj Ha 3,16-19. Jaką podstawę nadziei wskazuje Habakuk? Jaka jest nadzieja ludu Bożego w oczekiwaniu na spełnienie ostatnich biblijnych proroctw? Jak możesz przyswoić sobie tę nadzieję?

Oswald Chambers (1874-1917), szkocki duchowny baptyistyczny, napisał: „Czy pytałeś Boga, co zamierza zrobić? On ci nigdy tego nie powie. Bóg nie powie ci, co robi — On objawia ci, kim jest”³².

Jak sądzisz, co Chambers miał na myśli?

Jak wiemy, *Księga Hioba* przedstawia straszliwą tragedię, jaka stała się udziałem Hioba. Patriarcha stracił wszystko prócz swojego życia i swojej żony, która podpowiadała mu:

— „Złorzec Bogu i umrzyj!” (Hi 2,9).

Dalej owa księga relacjonuje dyskusję, w której przyjaciele Hioba dociekają przyczyn owej tragedii. Podczas tej dyskusji Bóg zachowuje milczenie.

Nagle w 38. rozdziale *Księgi Hioba* Bóg zabiera głos:

— „Któż to zaciemnia mój plan słowami bezmyślnymi?” (Hi 38,2).

Następnie jednym ciągiem Bóg zadaje Hiobowi około sześćdziesięciu retorycznych pytań. Otwórz *Biblię* i przeczytaj te pytania w 38. i 39. rozdziale *Księgi Hioba*.

Po ostatnim pytaniu Hiob odpowiedział:

— „Otom ja nędzny, cóż ci odpowiem? Swoją rękę kładę na ustach. Raz mówiłem i już nie będę; drugi raz i już nie powtórzę” (Hi 40,4-5).

Ale Bóg jeszcze nie skończył. Zadał bowiem szereg kolejnych *wielkich* pytań.

Przeczytaj ostateczną odpowiedź patriarchy zawartą w Hi 42,1-6. Co Bóg starał się powiedzieć Hiobowi i jak wpłynęło to na niego?

Bóg nie odpowiada na żadne pytania przyjaciół Hioba dotyczące przyczyn tego, co go spotkało. Zamiast tego Bóg przedstawia obraz swojej niezrównanej wielkości objawionej w zdumiewających dziełach Jego stworzenia. Po tym Hiob nie potrzebuje już żadnych odpowiedzi. Potrzeba wyjaśnień została usunięta w cień przez wymowny obraz potęgi Boga.

Ta historia ukazuje fascynujący paradoks. Nadzieja i pocieszenie płyną ze świadomości, jak mało wiemy. Instynktownie usiłujemy znaleźć pocieszenie przez wyjaśnienie wszystkiego. Zniechęcamy się, gdy nie możemy czegoś poznać. Ale czasami Bóg uwypukla naszą niewiedzę, abyśmy uświadomili sobie, że ludzka nadzieja może się opierać jedynie na Nim, kimś nieskończenie większym od nas.

Czy obecnie dzieje się w twoim życiu coś, czego nie rozumiesz? Jeśli tak, skup swoje myśli na charakterze Boga. Jak może ci to dać nadzieję, której potrzebujesz, by przetrwać to, co teraz wydaje ci się niezrozumiałe?

³² Oswald Chambers, *Ku Tobie, Boże mój*, Toruń 2016, s. 9 (przyp. red.).

„Bo Ja, Pan, jestem twoim Bogiem, który cię ująłem za twoją prawicę i który mówię do ciebie: Nie bój się, Ja cię wspomogę!” (Iz 41,13).

Ktoś kiedyś zapytał:

— Gdy Bóg wydaje się być daleko, to kto od kogo się oddalił?

Gdy doświadczamy nieszczęścia, zakładamy, że Bóg nas opuścił. Prawda jest jednak taka, że On nigdy nie odchodzi.

Judejczykom na wygnaniu wydawało się, że Bóg jest gdzieś daleko. Jednak przez Izajasza Bóg zapewnił ich o przyszłym wyzwoleniu. Gdy powrót do Jerozolimy był jeszcze sprawą odległej przyszłości, Bóg chciał, by Jego wierni wiedzieli, że On ich nie opuści, i czerpali nadzieję z tej obietnicy.

Przeczytaj Iz 41,8-14. Jaką podstawę nadziei możesz wskazać ludziom czekającym gorliwie na przyszłe wyzwolenie? Jak ta obietnica pomaga nam czekać na zakończenie naszej niewoli w tym świecie?

.....

Jeden z najbardziej przejmujących obrazów przedstawionych w tych wersetach został ukazany w Iz 41,13. Bóg, Władca Wszechświata, mówi, że Jego wierni nie muszą się bać, gdyż On poprowadzi ich za rękę. Wyobrazić sobie Boga kierującego wydarzeniami na ziemi ze swojego wielkiego tronu w niebie odległym o lata świetlne to jedno. Zupełnie inną rzeczą jest obraz miłującego Boga trzymającego człowieka za rękę, by go prowadzić.

Gdy jesteśmy zajęci swoimi sprawami, często nie pamiętamy, że Bóg jest blisko nas. Ale gdy uświadamiamy sobie, że On jest Immanuelem, Bogiem z Nami, to ta świadomość wpływa na nas z wielką siłą. Gdy Bóg jest z nami, to z nami są też Jego cele, Jego obietnice i Jego przekształcająca moc.

W ciągu kilku kolejnych dni przeprowadź eksperyment. W każdej wolnej chwili staraj się pamiętać, że Bóg Wszechświata jest tak blisko ciebie, iż może cię uchwycić za rękę. On obiecuje ci swoją osobistą pomoc. Zapisuj, jak ta świadomość wpływa na twoje postępowanie. Przygotuj się do przedstawienia wniosków podczas studium biblijnego.

Wszyscy potrzebują nadziei, ale skąd ją brać? Dla niektórych źródłem nadziei jest życzliwość przyjaciół. Dla innych nadzieja opiera się na finansowym bezpieczeństwie i stabilnej rodzinie. Skąd ty na co dzień czerpiesz nadzieję i odwagę?

W *Księdze Jeremiasza* prorok napisał do ludzi, którzy na wygnaniu stracili nadzieję. „Nad rzekami Babilonu — tam siedzieliśmy i płakaliśmy na wspomnienie Syjonu” (Ps 137,1). Choć byli przygnębieni i załamani, Jeremiasz uświadomił im, że nie powinni jednak porzucać nadziei.

Jaka podstawa nadziei jest wskazana w Jr 29,1-10?

W tym fragmencie księgi wymienione są trzy ważne źródła nadziei warte podkreślenia.

Po pierwsze Bóg mówi swoim wiernym, że nie powinni porzucać nadziei, bo ich sytuacja nie jest wynikiem przypadku czy nieprzewidzianego działania złych mocy. Sam Bóg powiedział:

— „Izraela (...) skazałem na wygnanie z Jeruzalemu do Babilonu” (Jr 29,4).

Choć wydaje się, że zostali wydani w moc złego, to jednak Judejczycy nigdy nie zostali opuszczeni przez Boga.

Po drugie Bóg mówi swoim wiernym, że nie powinni porzucać nadziei, gdyż On może działać dla nich mimo trudności:

— „A starajcie się o pomyślność miasta, do którego skazałem was na wygnanie, i módlcie się za nie do Pana, bo od jego pomyślności zależy wasza pomyślność!” (Jr 29,7).

Po trzecie Bóg mówi swoim wiernym, że nie powinni porzucać nadziei, bo On zamierza położyć kres ich wygnaniu w wyznaczonym czasie:

— „Bo tak mówi Pan: Gdy upłynie dla Babilonu siedemdziesiąt lat, nawiedzę was i spełnię na was swoją obietnicę, że sprowadzę was z powrotem na to miejsce” (Jr 29,10).

Po wyjaśnieniu tego, jak Bóg kierował ich przeszłością, kieruje teraźniejszością i będzie kierował przyszłością, pięknie przedstawia On swoją troskę o wierzących (zob. Jr 29,11-14).

Przeczytaj Jr 29,11-14. Wstawiając w te wersety swoje imię, odczujesz, jakby Bóg składał te obietnice tobie osobiście. Zastosuj te obietnice do siebie w swojej obecnej życiowej sytuacji.

Przeczytaj Hbr 12,5-13. Jakie przesłanie dla nas jest zawarte w tych wersetach i jak pasuje ono do tego, co studiujemy w tym kwartale?

W Hbr 12,5-13 Paweł opisuje życiowe próby w kontekście *karania/karcenia*. W tym fragmencie listu (w przekładzie *Biblii warszawskiej*) występują kilkunastokrotnie słowa w różny sposób nawiązujące do tego pojęcia. W greckiej kulturze pojęcie to w zasadniczy sposób było kojarzone z *wychowaniem*. Aby zrozumieć *karanie/karcenie*, musimy wiedzieć, jak Bóg wychowuje nas w szkole wiary, o której Paweł napisał wcześniej w 11. rozdziale *Listu do Hebrajczyków*.

W 11. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* Paweł przedstawił obraz bohaterów wiary. Ludzie ci podążali w wierze naprzód mimo różnego rodzaju trudnych sytuacji. W 12. rozdziale *Listu do Hebrajczyków* Paweł zwraca się do adresatów i czytelników listu, pisząc, że skoro tak wielu ludzi przed nami pokonało nieopisane trudności, to my także możemy z powodzeniem ukończyć bieg wiary. Najważniejsze w tym wszystkim to kierować wzrok na Jezusa (zob. Hbr 12,2), aby brać z Niego przykład w trudnych chwilach (zob. Hbr 12,3). Czytając 12. rozdział *Listu do Hebrajczyków*, możemy się poczuć tak, jakbyśmy otrzymali specjalne okulary. Bez tych okularów nasza wizja czy zrozumienie trudności, przez które przechodzimy, zawsze będą niewyraźne. Patrząc przez te okulary, możemy właściwie zrozumieć sens cierpienia spowodowanego zderzeniem z kulturą, w której żyjemy — właściwie ocenić próby, jakie stają się naszym udziałem, i odpowiednio na nie zareagować.

Przeczytaj Hbr 12,1-13, a następnie, skupiwszy się na Hbr 12,5-13, odpowiedz na następujące pytania:

Co jest źródłem karcenia, którego doświadczamy?

Jak powinniśmy reagować na to karcenie?

Co jest celem tego karcenia?

Przeczytaj jeszcze raz Hbr 12,1-13. Sporządź listę wszystkich czynników będących podstawą nadziei. Jak możesz doświadczać tej nadziei, będąc duchowo *wychowywany* przez Boga?

DO DALSZEGO STUDIUM

„W życiu każdego człowieka przychodzą chwile dotkliwych zawodów i wielkich rozczarowań; dni, gdy smutek wypiera inne uczucia, tak iż trudno uwierzyć, że Bóg jest nadal Łaskawym Dobroczyncą dla swoich ziemskich dzieci; dni, gdy problemy przytłaczają duszę, tak iż śmierć wydaje się lepsza niż życie. W takich chwilach wielu traci oparcie w Panu i poddaje się zwątpieniu, niewoli niedowiarstwa. Gdybyśmy wówczas mogli duchowym wzrokiem dostrzec znaczenie Bożej opatrności, ujrzelibyśmy aniołów starających się ratować nas przed samymi sobą, usiłujących postawić nasze stopy na fundamencie mocniejszym niż odwieczne wzgórze, a nowa wiara i nowe życie napełniłyby całą naszą istotę”³³.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Ellen G. White napisała, że *wszyscy doświadczamy dotkliwych zawodów i wielkich rozczarowań*. W jakim stopniu dostrzegamy innych ludzi, którzy przechodzą takie trudności? Jak możemy być lepszymi przekazicielami nadziei dla tych, którzy doświadczają gorzkiej rozczarowania?

2. Podczas studium biblijnego omówcie swoje odpowiedzi na ostatnie pytanie z wtorkowej części lekcji. Jak wpływa na twoje życie świadomość stałej bliskości Boga?

3. W czasie studium biblijnego przeczytajcie na głos wybrane fragmenty 38., 39., 40. i 41. rozdziału *Księgi Hioba*. Jaki obraz Boga został przedstawiony w tych rozdziałach? Czego się z nich nauczyliście i jak budzi to w was nadzieję i otuchę? Jak sobota pasuje do tego obrazu? Jak świętowanie soboty pomaga nam pamiętać o naturze i charakterze Boga?

4. Odradzająca nadzieja pochodzi z nieba. Powinniśmy się modlić o ten dar nie tylko dla siebie, ale także dla innych ludzi. Poświęćcie czas, by podczas studium biblijnego pomodlić się za tych, którym brakuje nadziei. Co możecie zrobić dla ludzi, którzy poszukują nadziei i nie znajdują jej w tym świecie?

5. Podczas studium biblijnego poproś chętne osoby, by opowiedziały o tym, jak rozpacz i trudne doświadczenia życiowe odbierały im nadzieję i wiarę. Co pozwoliło im przetrwać? Jak możemy pomagać sobie nawzajem w okresach zwątpienia i rozpacz?

³³ Ellen G. White, *Prorocy i królowie*, wyd. 5, Warszawa 2018, s. 92. Przeczytaj także rozdział *Szkola przyszłego życia*, w: *taż, Wychowanie*, Warszawa 1992, s. 211-216; początek rozdziału *Pomoc nieba w codziennym życiu*, w: *taż, Śladami Wielkiego Lekarza*, wyd. 5, Warszawa 1997, s. 348-349.